

LBRIS

We know
books
Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

ERIN A. CRAIG

MICI
FAVORURI

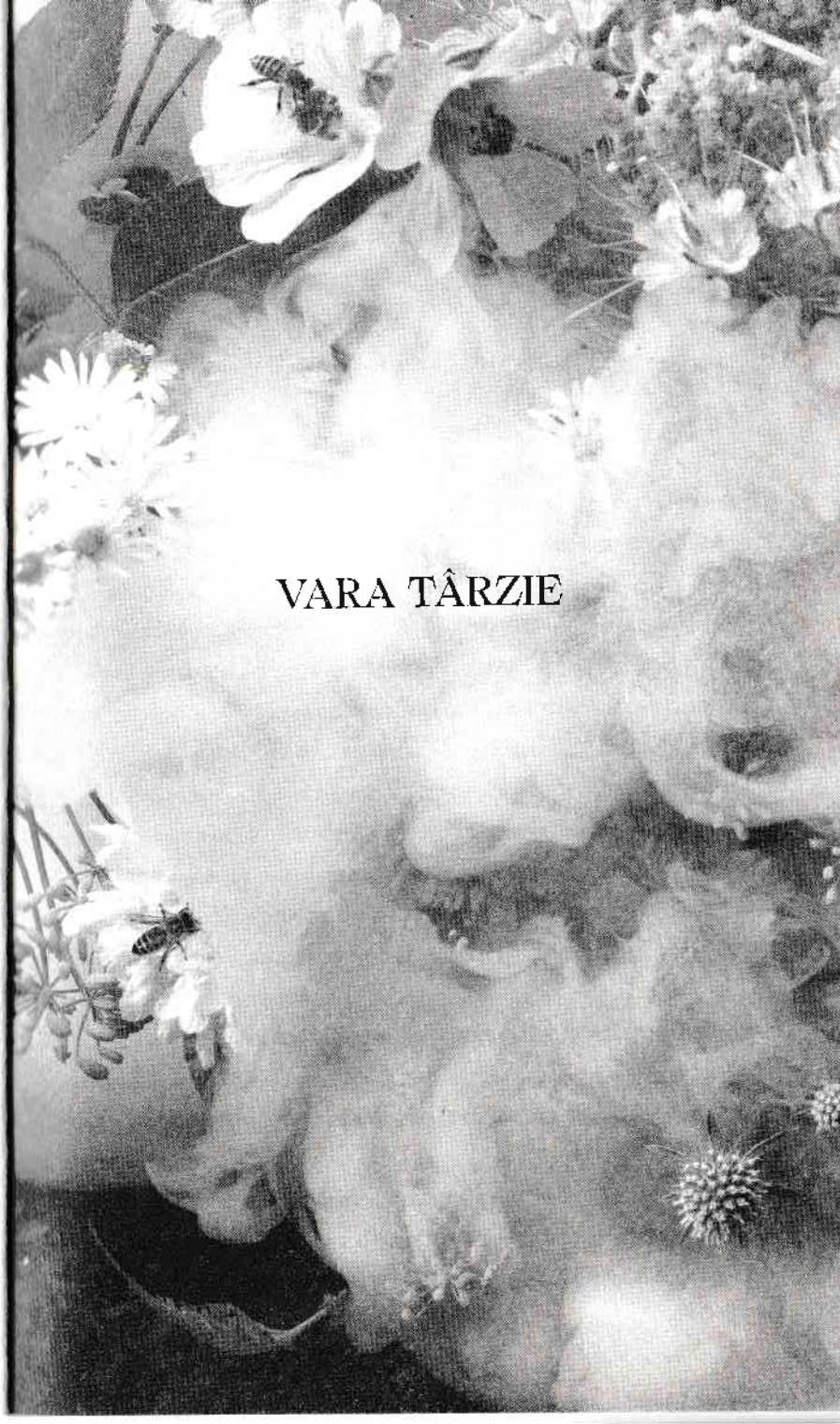
Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

CORINTEENS

LBRIS

We know
books

VARA TÂRZIE

1.

FUMUL MIROSEA DULCE ȘI ÎNTUNECAT A ACE DE PIN ARSE. SE strecura din stupul pe care îl aveam dinaintea ochilor și se revărsa peste câmpuri, purtat de o adiere blândă. Tata a apăsat pe burduf ca să elibereze încă un norișor, îndreptându-l cu grijă spre construcția înaltă din lemn de la intrare. A dat încet din cap, numărând în gând secunde. Într-un final, și-a plecat fruntea.

Chiar dacă aveam mâinile acoperite în întregime, mi-au tremurat atunci când le-am apropiat de stup. Până atunci, nu mi se mai permisese niciodată să ajut la îndepărtarea ramelor și voiam să mă asigur că totul merge exact așa cum își dorește tata. Am ridicat capacul greu cu un oftat înăbușit și apoi l-am lăsat într-o parte, pe iarbă, atentă să feresc cele trei albine somnoroase care se târau pe deasupra lui.

După ce a afumat bine stupul, tata s-a dat la o parte, lăsându-mi mie calea deschisă.

— Scoate una dintre ramele de deasupra și apoi o vom cerceta împreună!

Vocea îi suna înăbușit de sub plasa groasă care îi acoperea fața și, deși nu puteam să-i disting decât conturul profilului, părea mulțumit. Mândru, chiar. M-am rugat să nu îl dezamăgesc.

De obicei, eram la bucătărie cu mama, Merry și Sadie când venea vremea recoltelor. Samuel îl ajuta pe tata să aducă ramele grele, pline cu miere, urmând ca noi să le prelucrăm. Eu le țineam în picioare, în vreme ce mama trecea un cuțit lat prin faguri, tăind felii de ceară cu ușurința cunosătorului care are antrenament. Fagurii plini de miere erau depuși într-un uriaș cilindru de metal, iar Merry și Sadie făceau cu rîndul la manivelă, până când toată mierea era scoasă și gata de pus în borcane.

Am aruncat o privire spre casa noastră, închipuindu-mi-le pe surorile mele dând roată în jurul vetrei, în timp ce borcanele se opăreau în apă fierbinte, pentru ca mai apoi să fie scoase afară la uscat. Fetele se văitau probabil și o rugau pe mama să le lase să iasă afară. Era o zi mult prea frumoasă pentru a fi petrecută deasupra unui foc fierbinte și a unor oale de fier. Deasupra s-a auzit țipătul unui șoim care se rotea leneș în lumina sfârșitului de august, aprobând tacit.

— Ellerie! a intervenit tata și m-a tras înapoi. Prima ramă poate fi cea mai problematică. Uneori albinele sigilează marginile cu rășină. S-ar putea să fie nevoie să o desprinzi.

— N-am să le supăr dacă fac asta?

Am aruncat o privire printru lamele ramelor. Zumzăitul omniprezent amuțise, dar încă vedeam ceva mișcare în partea de jos.

— Nu dacă o faci așa cum trebuie, m-a tachinat el, fără să-mi fie de prea mare ajutor.

I-am simțit zâmbetul în spatele plasei.

— Prima oară când tata m-a lăsat să scot ramele, am fost înțepat de șase ori. E un rit de trecere.

Cum crescusem într-o familie de apicultori, mi se întâmplase, bineînțeles, să fiu înțepată, dar nu era genul de experiență pe care mi-aș fi dorit să o repet. După prima mea înțepătură ținusem toată

casa trează și plânsesem întreaga noapte – nu din cauza mâinii umflate, ci a bietei albine care murise din cauza ei.

Mi-am strecurat degetele pe sub plasa grea care îmi acoperea fața și mi-am șters broboanele de sudoare, gândindu-mă de unde să încep. În acea secțiune se aflau opt rame, fiecare dintre ele întinsă cu precizie. Am ales-o pe cea din mijloc și am scuturat-o ușor, verificându-i astfel marginile. Se mișca relativ ușor. Mi-am ținut respirația cât am desprins-o, atentă să nu o ating de celelalte atunci când o scot.

— Hai să vedem!

Tata s-a aplecat ca să cerceteze munca albinelor.

Dantelăria fagurelui acoperea rama. Unele dintre hexagoane erau pline cu miere, deși cele mai multe erau goale.

Tata a plescăit din limbă, gândindu-se.

— Încă nu! S-ar putea să avem o recoltă târzie anul acesta. A fost prea multă zăpadă iarna trecută. Pune-o la loc!

Cu cea mai mare grijă, am strecurat rama înapoi la locul ei și apoi am respirat ușurată.

— Și acum, următoarea!

— Le verificăm pe fiecare în parte?

A dat din cap.

— Dacă te obosești să afumi stupii, trebuie să te asiguri că îi cercetezi pe-ndelete! Nu doar mierea ne interesează. Noi suntem și îngrijitorii stupilor, protectorii acestor albine. Trebuie să ne asigurăm că sunt sănătoase și că au tot ce le trebuie.

Tata a lăsat jos afumătoarea și a ridicat stupul, aruncând o privire în camerele de jos. După ce a dat la o parte primul corp și a numărat ramele celui de-al doilea, a scos una afara și a îndepărtat cu delicatețe două albine care se agățaseră ameteite de faguri.

— Spune-mi ce vezi!

Am mișcat ochii îndărătul plasei. Erau mai mulți faguri aurii ca o fereastră cu vitralii. În centrul fiecărei celule se afla o grăunță albă, nu mai mare decât un bob de orz.

— Astea sunt ouă, nu-i așa?

— Foarte bine! Ce ne spun ele?

M-am simțit imediat stânjenită, ca o școlăriță căreia îi tremură genunchii, o fetișcană de vârsta lui Sadie.

— Că regina depune ouă?

Tata a scos un sunet aprobator, încurajându-mă să continui.

— Așadar, dacă depune ouă este de bine, nu? Este un stup sănătos?

A încuviințat.

— Înseamnă că stupul are o regină.

Tata a arătat spre ouă. Mișcărilor lui, de obicei rapide și precise, erau acum îngreunate de mânușile groase.

— Ouăle de mărimea asta arată că a trecut pe aici o regină acum cel puțin trei zile. Atunci când verifici corpurile vei vrea să cauți întotdeauna ouă proaspete. Dacă un stup nu are ouă proaspete înseamnă că roiul este pe moarte.

Tata a aranjat rama la loc și a scos alta ca să îmi arate bobii albi și grăsuți, care deocamdată nu semănau deloc cu albinele care zumzăiau prin curtea noastră. Altă ramă conținea pupele, învelite în cupele de miere, crescând adâncite în visele lor.

— Acestea se vor elibera în doar câteva zile, a spus tata pe un ton mulțumit. Albine lucrătoare sau trântori. Stupul nostru prosperă, Ellerie. Hai să punem totul la loc și să le lăsăm să se trezească! Vom verifica mierea luna viitoare!

— Și vor fi toate bine?

Îmi detestam nota de îngrijorare din voce. Știam că vor fi bine. Tata nu pierduse niciodată o colonie de albine. Dar, văzând lucruri atât de aproape, făcându-le chiar cu mâinile mele, îmi aduceam

aminte cât de fragilă era existența acelor albine. Dacă uitai din greșeală să pui una dintre rame, albinele ar fi umplut spațiul cu atât de mult fagure, încât stupul ar fi fost distrus când ai fi încercat să-l eliberezi. Dacă nu prindeai bine capacul, albinele nu puteau să își regleze temperatura din interior și mureau, suprasolicitându-se în încercarea de a-și încălzi adăpostul.

— Vor fi în regulă. Te-ai descurcat bine astăzi.

M-am îmbujorat de bucurie. Îmi dorisem să îl impresionez, să îi arăt că sunt la fel de bună ca Samuel. El era cel care ar fi trebuit să fie acolo, cel care ar fi trebuit să poarte pălăria cu plasă, nu eu. Dar el se făcuse nevăzut după micul-dejun, iar chipul tatei se întunecase ca o furtună de vară deasupra creștelor.

Samuel se schimbase peste vară. O tinea cu prietenul lui cel mai bun, Winthrop Mullins, de îndată ce treburile erau gata, uneori lăsându-le chiar neterminate, ca să ni le împărțim noi, fetele. Se certa adesea cu tata, se contraziceau din cauza unor lucruri mici, până când amândoi ajungeau să se încrunte unul la altul, roșii la față. Mama zicea că probabil se strecura ca să se vadă cu vreo fată, deși nu îmi dădeam seama despre cine ar fi putut să fie vorba. Eu și fratele meu geamăn nu ne ascundeam nimic unul altuia, așa că mi se părea absurd să îmi închipui că acum începuse să aibă secrete.

De îndată ce capacul a fost fixat bine, m-am aplecat repede să ridic afumătoarea din metal înaintea tatei și m-am oferit să o duc în magazie. După ce ne-am îndepărtat suficient de stupi, tata și-a scos pălăria și apoi a pus în ea, ghemotoc, plasa și mânușile.

— Cred că vom avea o iarnă bună, a prezis el, legănându-și brațele înainte și-napoi.

Am zâmbit la auzul cântecului cu desăvârșire fals pe care începuse să-l fluiera printre dinți.

— Ce floare e cea de colo? m-a întrebat el, arătând spre bobocii roz care străjuiau poteca.

Mi-am scos pălăria, ca să-l cercetez mai bine.

— Răscoage! am exclamat mândră.

A plescăit nemulțumit.

— Numele ei adevărat?

Am încercat să îmi amintesc specia, însemnată cu scris mic într-una dintre cărțile de botanică ale tatei.

— *Epilobium angustifolium?* am încercat să ghicesc, bâlbâindu-mă în latinește.

Tata a zâmbit.

— Foarte bine!

— Poate... poate că aş putea să te ajut și la următoarea inspecție? am întrebat, dornică să profit de buna lui dispoziție.

A încuviințat cu o mișcare din cap, iar mie mi-a tresăltat inima. Tata nu era un om vorbăreț, asta doar dacă nu cumva îl puneai să-ți povestească despre albinele lui, pentru că atunci trâncănea ore întregi.

Îl invidiam pe Sam, care se născuse cu doar câteva minute înaintea mea — și era băiat. El pășea spre magazie în urma tatei, încrezător și sigur de locul pe care îl avea în lume.

Nu ca mine, închisă în casă, țepănă, așteptând următorul pas pe care trebuia să îl fac în viață. Soție. Mamă.

Așteptând.

Așteptând.

Așteptând.

Până azi.

În magazie, am ținut strâns pălăria câteva clipe în plus, cu degetele afundate în plasă. Mi-era teamă să îi dau drumul și să risipesc magia acelei după-amiezi. Am simțit însă o zbatere violentă în dreptul degetului mare de la mână. O albină rătăcită se încurcase în plasă. M-am luptat să descâlcesc cât mai delicat

straturile, încercând să o eliberez, în timp ce dădea furioasă din piciorușe.

— Nu înțepa, nu înțepa! i-am șoptit. Încerc doar să te ajut. Ești aproape liberă...

Acul mi s-a înfipt în deget, iar aerul a fost sfâșiat de un strigăt. Nu izvorăse din pieptul meu.

Tata s-a grăbit să iasă din magazie, în vreme ce afară începuseră să răsunе și mai multe țipete și strigăte. Nu era hărmălaia unui joc copilăresc devenit prea intens. Durerea nu era aceea care putea fi vindecată cu un sărut pe genunchi. Răsuna în toată valea — sunetul disperat al suferinței.

— Ellerie, du-te după mama ta! Mergem în oraș!

Tata era deja la jumătatea potecii care ducea spre Amity Falls.

S-a auzit un nou țipăt, ascuțit și pătrunzător, iar eu am simțit sudoarea rece alunecându-mi pe gât, în ciuda după-amiezii calde. Rămăsesem tîntuită, iar picioarele nu mi se mișcau. Nu voiam să aflu care era cauza unui astfel de chin.

— Ellerie! m-a grăbit tata, simțind că nu sunt în spatele lui.

Am aruncat pălăria. Degetul mi se umfla. Trupul albinei s-a desprins din plasă și a căzut în țărână, deja mort.

2.

SAMUEL ERA DEJA ACOLO, PIERDUT ÎN MULȚIMEA CARE SE adunase în jurul verandei de la magazinul Mai Marelui Amos McCleary. Poziționată vizavi de clădirea din lemn a școlii, prăvălia mare se afla în inima orașelului Amity Falls. Era locul din care se împrăștiau vestile bune și în care cele rele primeau imediat alinare.

Mama și tata și-au croit drum prin mulțime, iar eu am apucat-o pe Sadie, ca să o împiedic să se țină după ei. Merry s-a așezat lângă mine. Înaltă și slăbuță, îmi ajungea aproape până la umeri. Am simțit-o încordându-se odată ce a dat cu ochii de ceea ce îi făcuse pe toți să se adune acolo.

Molly McCleary – nora lui Amos – era întinsă deasupra armăsarului mult îndrăgit al soțului ei, Samson. Era un animal uriaș, înalt de aproape nouăsprezece palme, însă acum părea mai mic, așa cum stătea întins în mijlocul drumului prăfuit, cabrându-se din cauza durerii. Molly era agățată de animal, bocetele ei înăbușându-se în pătura vătuită de pe șa. Marginile materialului erau zdrențuite și aveau pete de un maro-închis.

Sânge.

Aerul era pângărit de aroma mușcătoare a cuprului.

— Merry, de nu o iei tu pe Sadie și pe ceilalți copii și vă duceți în curtea școlii? am zis, trecându-mi în zadar mâinile prin fața

ochilor surorii mele mai mici, ca să o împiedic să vadă scena care ni se desfășura înaintea.

Caravana pentru provizii plecase cu doar o zi înainte, cu Lebediah McCleary și Samson în frunte. Ceea ce se întâmplase de atunci nu avea de ce să ajungă la urechile unei fetițe de șapte ani, indiferent cât de mare își închipuia ea că este.

Sadie s-a ferit ca să nu o apuc, fluturându-și cozile blonde.

— Vreau să rămân! a protestat ea. Nu mai sunt un bebeluș!

— Nu a zis nimeni că ești...

Merry m-a întrerupt însă:

— Uite-le pe Pardon și Trinity!

Le-a arătat cu degetul pe prietenele lui Sadie. Și ele stăteau la marginea adunării, ridicate în vârful degetelor, ca să prindă ce puteau din ceea ce se petrecea.

— Ai auzit că Trinity a strâns cinci arșice săptămâna trecută? Dintr-o lovitură!

— Asta-i imposibil! a pufăit Sadie, privind-o pe prietena ei cu suspiciune.

Merry a ridicat din umeri.

— Ea așa a zis!

Sadie și-a vârât mâna în buzunar și a scos un pumn de mărunțișuri din metal.

— Eu le am pe ale mele. Să vedem dacă poate s-o dovedească.

Toată lumea știa că Sadie are întotdeauna la ea un set de arșice.

I-am zâmbit recunoscătoare lui Merry, în timp ce surioara mea mai mică le provoca pe celelalte fete la un joc de arșice. Curând erau departe, cu fustițele lor subțiri din tul revărsate pe treptele școlii. Merry s-a alăturat imediat jocului lor, ținându-le isonul, deși îi simțeam încă privirea îngrijorată ca pe o greutate care îmi apăsa pieptul.

— Nu o vei face! Nu! a țipat Molly la Mai Marele Matthias Dodson, atrăgându-mi din nou atenția spre ea.